

Βρυξέλλες, 11.5.2020
COM(2020) 187 final

**ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ**

**σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας 2011/99/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και
του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, περί της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας**

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.1. Ιστορικό

Η οδηγία 2011/99/ΕΕ περί της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (στο εξής: οδηγία) αποτελεί την πρώτη οδηγία αμοιβαίας αναγνώρισης που εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 82 παράγραφος 1 στοιχεία α) και δ) της ΣΛΕΕ μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισαβόνας.

Η οδηγία προτάθηκε το 2010 με πρωτοβουλία 12 κρατών μελών (Βέλγιο, Βουλγαρία, Εσθονία, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία, Ουγγαρία, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Φινλανδία και Σουηδία). Εκδόθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 2011. Μαζί με τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 606/2013 για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις¹ (στο εξής: κανονισμός) και την οδηγία 2012/29/ΕΕ για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας² (στο εξής: οδηγία για τα δικαιώματα των θυμάτων), διαμόρφωσε δέσμη μέτρων για την ενίσχυση των δικαιωμάτων και την προστασία των θυμάτων εγκληματικών πράξεων στην ΕΕ. Πιο συγκεκριμένα, η οδηγία και ο κανονισμός αφορούν την αναγνώριση των εντολών προστασίας σε ποινικές και αστικές υποθέσεις και αποσκοπούν στην ενίσχυση της προστασίας των προσώπων που χρειάζονται προστασία (θύματα και δυνητικά θύματα), όταν ταξιδεύουν ή μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος.

Η οδηγία είναι δεσμευτική για όλα τα κράτη μέλη εκτός από την Ιρλανδία και τη Δανία.

Το 2018 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δημοσίευσε έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας³, βάσει μελέτης του 2017⁴. Επιπλέον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέτασε τη λειτουργία της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας στο πλαίσιο γενικής μελέτης σχετικά με το ποινικό δικονομικό δίκαιο στην ΕΕ, η οποία δημοσιεύθηκε το 2018⁵.

¹ Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 606/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 2013, για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις (ΕΕ L 181 της 29.6.2013, σ. 4-12).

² Οδηγία 2012/29/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλαίσιου 2001/220/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ L 315 της 14.11.2012, σ. 57-73).

³ Έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας 2011/99/ΕΕ περί της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (2016/2329 (INI)), 14 Μαρτίου 2018, https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-8-2018-0065_EL.html

⁴ European protection order Study (Μελέτη για την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας), EPRS, PE 603.272, Σεπτέμβριος 2017, [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/603272/EPRS_STU\(2017\)603272_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/603272/EPRS_STU(2017)603272_EN.pdf)

⁵ Criminal procedural laws across the European Union — A comparative analysis of selected main differences and the impact they have over the development of EU legislation (Το ποινικό δικονομικό δίκαιο στην Ευρωπαϊκή Ένωση — Συγκριτική ανάλυση επιλεγμένων βασικών διαφορών και ο αντίκτυπος που έχουν στη διαμόρφωση της νομοθεσίας της ΕΕ), PE 604.977, Αύγουστος 2018, [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/604977/IPOL_STU\(2018\)604977_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/604977/IPOL_STU(2018)604977_EN.pdf)

1.2. Σκοπός και κύρια στοιχεία της οδηγίας

Στόχος της οδηγίας είναι να διασφαλιστεί ότι ένα πρόσωπο που επωφελείται από μέτρο προστασίας σε ένα κράτος μέλος μπορεί να εξακολουθήσει να βασίζεται στην προστασία αυτή όταν μεταβαίνει ή ταξιδεύει σε άλλο κράτος μέλος.

Η οδηγία θεσπίζει κανόνες που επιτρέπουν στις αρμόδιες αρχές να διασφαλίζουν αυτή τη συνεχή προστασία σε ολόκληρη την Ένωση.

Η οδηγία επιβάλλει στις αρμόδιες αρχές του κράτους έκδοσης την υποχρέωση να εκδίδουν, βάσει εθνικής εντολής προστασίας, χωριστό έγγραφο, την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας, και να το διαβιβάζουν στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους εκτέλεσης προς αναγνώριση και εκτέλεση. Η αρχή εκτέλεσης μπορεί να εκδώσει κάθε μέτρο που είναι διαθέσιμο σύμφωνα με το εθνικό της δίκαιο σε παρόμοια περίπτωση, προκειμένου να εξασφαλίσει συνεχή προστασία στο προστατευόμενο πρόσωπο. Βάσει αυτού του μέσου, η αρμόδια αρχή εκτέλεσης μπορεί να εξακολουθήσει να προστατεύει το προστατευόμενο πρόσωπο στο έδαφός της.

Η οδηγία εφαρμόζεται στα εθνικά μέτρα προστασίας που αποσκοπούν στην προστασία ενός προσώπου από εγκληματικές πράξεις οι οποίες μπορεί να θέσουν σε κίνδυνο τη ζωή του, τη σωματική, ψυχική ή σεξουαλική του ακεραιότητα, την αξιοπρέπειά του ή την προσωπική του ελευθερία. Εφαρμόζεται στα τρία συνηθέστερα είδη εθνικών μέτρων προστασίας:

- απαγόρευση της εισόδου σε χώρους στους οποίους διαμένει, εργάζεται, επισκέπτεται τακτικά ή παραμένει το προστατευόμενο πρόσωπο·
- απαγόρευση ή ρύθμιση της οποιασδήποτε επαφής με το προστατευόμενο πρόσωπο·
- απαγόρευση ή ρύθμιση της προσέγγισης του προστατευόμενου προσώπου εγγύτερα από προκαθορισμένη απόσταση.

Στην πράξη, τα μέτρα προστασίας εφαρμόζονται κυρίως για την προστασία των γυναικών σε περιπτώσεις βίας από στενό σύντροφο ή περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας, παρενόχλησης, επίμονης παρενοχλητικής παρακολούθησης ή σεξουαλικής επίθεσης. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τα θύματα αξιόποινων πράξεων αυτού του είδους είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένα σε δευτερογενή και επαναλαμβανόμενη θυματοποίηση, εκφοβισμό και αντίποινα (αντεκδίκηση).

1.3. Στόχος και πεδίο εφαρμογής της έκθεσης

Η παρούσα έκθεση αξιολογεί την εφαρμογή της οδηγίας, όπως απαιτείται από το άρθρο 23 της οδηγίας. Η αξιολόγηση βασίζεται σε ανάλυση των εθνικών μέτρων μεταφοράς της οδηγίας τα οποία κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή και πρόσθετων δεδομένων που κοινοποίησαν τα κράτη μέλη στην Επιτροπή (σύμφωνα με τα άρθρα 21 και 22 της οδηγίας αντίστοιχα).

Η παρούσα έκθεση επικεντρώνεται στις διατάξεις που αποτελούν τον πυρήνα της οδηγίας και έχουν ζωτική σημασία για την ομαλή λειτουργία της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Οι εν λόγω διατάξεις περιλαμβάνουν τα εξής: τον ορισμό των αρμόδιων αρχών· την ανάγκη υφιστάμενου μέτρου προστασίας βάσει της εθνικής νομοθεσίας· την έκδοση και την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας· τις συνέπειες της παραβίασης των μέτρων που λαμβάνονται βάσει ευρωπαϊκής εντολής

προστασίας⁶ και την υποχρέωση ενημέρωσης των μερών σχετικά με τα δικαιώματά τους και τις σχετικές αποφάσεις.

Η έκθεση καλύπτει όλα τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από την οδηγία.⁶

2. ΓΕΝΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Κατά τη λήξη της περιόδου μεταφοράς (11 Ιανουαρίου 2015, άρθρο 21 παράγραφος 1), 14 κράτη μέλη δεν είχαν κοινοποιήσει στην Επιτροπή τα αναγκαία μέτρα: Βέλγιο, Βουλγαρία, Τσεχία, Ελλάδα, Γαλλία, Κύπρος, Λετονία, Λιθουανία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Σλοβενία, Σλοβακία, Φινλανδία και Σουηδία.

Τον Μάρτιο του 2015 η Επιτροπή κίνησε διαδικασίες παράβασης, βάσει του άρθρου 258 της ΣΛΕΕ, κατά όλων των εν λόγω κρατών μελών λόγω μη κοινοποίησης των μέτρων μεταφοράς της οδηγίας στο εθνικό τους δίκαιο. Τον Δεκέμβριο του 2015 η Επιτροπή απέστειλε αιτιολογημένες γνώμες στην Ελλάδα και τη Ρουμανία και, τον Ιούλιο του 2016, στο Βέλγιο. Έως τις 4 Οκτωβρίου 2017, όλα τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από την οδηγία είχαν κοινοποιήσει στην Επιτροπή τα εθνικά τους μέτρα μεταφοράς. Από την εκ πρώτης όψεως ανάλυση των κοινοποιηθέντων μέτρων δεν προέκυψε έλλειψη στοιχείων. Οι διαδικασίες παράβασης για ελλιπή μεταφορά τέθηκαν στο αρχείο. Ωστόσο, αυτό δεν αποκλείει να κινήσει η Επιτροπή άλλες διαδικασίες παράβασης για εσφαλμένη μεταφορά της οδηγίας.

Όλα τα κράτη μέλη ενημέρωσαν την Επιτροπή σχετικά με τις δικαστικές ή ισοδύναμες αρχές τους που είναι αρμόδιες να εκδίδουν και να εκτελούν ευρωπαϊκές εντολές προστασίας. Ορισμένα κράτη μέλη δεν κοινοποίησαν στοιχεία σχετικά με την εφαρμογή του μέσου, όπως απαιτείται από το άρθρο 22 της οδηγίας.

Η ανάλυση δείχνει ότι ένα κράτος μέλος δεν έχει δημιουργήσει τις απαραίτητες δομές για την έκδοση και την αναγνώριση ευρωπαϊκών εντολών προστασίας. Η Επιτροπή συνεργάζεται επί του παρόντος με το εν λόγω κράτος μέλος για την επίλυση του ζητήματος. Αν χρειαστεί, η Επιτροπή θα αναλάβει νομική δράση.

3. ΕΙΔΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

3.1. Αρμόδιες αρχές (άρθρο 3 και άρθρο 4)

Το άρθρο 3 επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να γνωστοποιήσουν στην Επιτροπή τις δικαστικές ή ισοδύναμες αρχές τους που είναι αρμόδιες να εκδίδουν και να αναγνωρίζουν ευρωπαϊκές εντολές προστασίας.

Στα περισσότερα κράτη μέλη, οι αρχές που είναι αρμόδιες για την έκδοση ευρωπαϊκών εντολών προστασίας είναι δικαστήρια, εισαγγελείς ή ανακριτές. Σε ένα κράτος μέλος ορίστηκαν ως αρμόδιες οι αστυνομικές αρχές. Ένα κράτος μέλος στο οποίο δεν μπορούν να εκδοθούν ευρωπαϊκές εντολές προστασίας σε ποινικές υποθέσεις όρισε τα πολιτικά δικαστήρια ως αρμόδια για την παραλαβή, ως κράτος

⁶ Η έκθεση περιλαμβάνει το Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς η αξιολόγηση καλύπτει τόσο τον χρόνο κατά τον οποίο ήταν κράτος μέλος της ΕΕ όσο και μέρος της μεταβατικής περιόδου κατά τη διάρκεια της οποίας η οδηγία εφαρμόζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο.

εκτέλεσης, των αιτήσεων έκδοσης ευρωπαϊκών εντολών προστασίας και τη διαβίβασή τους στο κράτος έκδοσης σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 3.

Η μεγάλη πλειονότητα των κρατών μελών όρισαν ως αρμόδια αρχή εκτέλεσης τις κατά τόπον αρμόδιες δικαστικές αρχές. Ένα κράτος μέλος όρισε την αστυνομία. Για τις περιπτώσεις άγνωστης διαμονής του προστατευόμενου προσώπου, δύο κράτη μέλη όρισαν επιπροσθέτως ως αρμόδια τα δικαστήρια της πρωτεύουσάς τους.

Το άρθρο 4 παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ορίσουν μία ή περισσότερες κεντρικές αρχές που θα επικουρούν τις αρμόδιες αρχές τους. Περισσότερα από τα μισά κράτη μέλη όρισαν μία κεντρική αρχή (στις περισσότερες περιπτώσεις, το Υπουργείο Δικαιοσύνης).

Τα στοιχεία τα σχετικά με τις αρμόδιες αρχές συγκεντρώθηκαν κυρίως μέσω της διαδικτυακής πύλης της ευρωπαϊκής ηλεκτρονικής δικαιοσύνης (e-Justice). Ωστόσο, μόνο τα μισά από τα κράτη μέλη απάντησαν στο σχετικό αίτημα e-Justice, ενώ μικρός αριθμός κρατών μελών διαβίβασαν τα σχετικά στοιχεία με ξεχωριστό έγγραφο απευθείας στη βάση δεδομένων για τα εθνικά μέτρα εκτέλεσης. Ελλείπει σχετικής κοινοποίησης από τα υπόλοιπα κράτη μέλη, τα στοιχεία τα σχετικά με τις αρμόδιες αρχές έπρεπε να εντοπιστούν και να εξαχθούν από τα εθνικά νομοθετικά μέτρα που κοινοποιήθηκαν στη βάση δεδομένων για τα εθνικά μέτρα εκτέλεσης. Τα στοιχεία που ελήφθησαν είναι διαθέσιμα στον ιστότοπο του Ευρωπαϊκού Δικαστικού Δικτύου⁷.

3.2. Γλωσσικό καθεστώς (άρθρο 17)

Η ευρωπαϊκή εντολή προστασίας πρέπει να μεταφράζεται από την αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης στην/στις επίσημη/-ες γλώσσα/-ες του κράτους εκτέλεσης (άρθρο 17 παράγραφος 1). Τα κράτη μέλη μπορούν να δηλώσουν ότι δέχονται μετάφραση σε μία ή περισσότερες άλλες επίσημες γλώσσες της Ένωσης (άρθρο 17 παράγραφος 3).

Λίγα μόνο κράτη μέλη έχουν ενημερώσει την Επιτροπή ότι δέχονται άλλες γλώσσες πέραν της δικής τους. Αρκετά κράτη μέλη δέχονται την αγγλική γλώσσα. Μικρός αριθμός κρατών μελών δέχεται εισερχόμενες ευρωπαϊκές εντολές προστασίας σε επιπλέον γλώσσες σε αμοιβαία βάση.

3.3. Έκδοση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (άρθρο 5 και άρθρο 6)

Βάσει της οδηγίας, η ευρωπαϊκή εντολή προστασίας δεν εκδίδεται αυτομάτως κατόπιν αιτήσεως του προστατευόμενου προσώπου. Η αρμόδια δικαστική αρχή πρέπει να ελέγξει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 5 για την έκδοση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας και να λάβει υπόψη τη διάρκεια της προβλεπόμενης παραμονής και τον βαθμό αναγκαιότητας της προστασίας.

Ορισμένα κράτη μέλη έχουν επισημοποιήσει τις σχετικές προϋποθέσεις στη νομοθεσία τους. Για παράδειγμα, σε ένα κράτος μέλος απαιτείται η περιγραφή των λόγων της μετάβασης σε άλλο κράτος μέλος. Ένα άλλο κράτος μέλος απαιτεί η διάρκεια της παραμονής να είναι μεγαλύτερη από 3 μήνες.

⁷ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=85>

Η οδηγία ορίζει ότι η αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας θα πρέπει να εξετάζεται με τη δέουσα ταχύτητα, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών περιστάσεων της υπόθεσης (αιτιολογική σκέψη 13). Εν προκειμένω, αξίζει να σημειωθεί ότι ορισμένα κράτη μέλη έχουν ορίσει προθεσμίες διάρκειας 3, 10 ή 15 ημερών για τη λήψη απόφασης σχετικά με την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας. Ένα κράτος μέλος ορίζει ότι η ευρωπαϊκή εντολή προστασίας μπορεί να εκδοθεί ταυτόχρονα με την επιβολή του εθνικού μέτρου προστασίας.

Η οδηγία προβλέπει επίσης ότι το προστατευόμενο πρόσωπο μπορεί να υποβάλει αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας στην αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης ή του κράτους εκτέλεσης. Το κράτος εκτέλεσης υποχρεούται να διαβιβάσει το συντομότερο δυνατόν την αίτηση στην αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης (άρθρο 6 παράγραφος 3). Σημαντικός αριθμός κρατών μελών επέτρεψε την εν λόγω διαβίβαση των αιτήσεων.

Ωστόσο, σε ορισμένα κράτη μέλη η Επιτροπή δεν εντόπισε διατάξεις που να επιτρέπουν τη διαβίβαση αιτήσεων.

3.3.1. Διαδικαστικές εγγυήσεις για το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο (άρθρο 6 παράγραφος 4)

Σύμφωνα με την οδηγία, πριν από την έκδοση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας, το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο έχει το δικαίωμα ακρόασης και το δικαίωμα αμφισβήτησης του εθνικού μέτρου προστασίας, αν τα δικαιώματα αυτά δεν του είχαν δοθεί κατά τη διαδικασία η οποία οδήγησε στην έκδοση του μέτρου προστασίας (άρθρο 6 παράγραφος 4).

Περισσότερα από τα μισά κράτη μέλη μετέφεραν τη διάταξη αυτή στο εθνικό τους δίκαιο. Ορισμένα από αυτά υπερβαίνουν την ελάχιστη απαίτηση που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 4 της οδηγίας. Για παράδειγμα, σε ένα κράτος μέλος, το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο και το οποίο δεν κλήθηκε σε ακρόαση στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης του εθνικού μέτρου προστασίας καλείται σε ακρόαση εντός 72 ωρών από την αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Σε ένα άλλο κράτος μέλος, η αρχή έκδοσης πρέπει να επαληθεύει κατά πόσον το εθνικό μέτρο προστασίας εκδόθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας εκατέρωθεν ακρόασης (κατ' αντιμωλία). Σε αντίθετη περίπτωση, γνωστοποιεί στο πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο την απόφαση που περιέχει το εθνικό μέτρο προστασίας. Ένα άλλο κράτος μέλος απαιτεί να πραγματοποιείται ακρόαση τόσο του προστατευόμενου προσώπου όσο και του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο, εκτός αν τα δύο μέρη συμφωνήσουν σε γραπτή διαδικασία.

3.3.2. Υποχρεώσεις ενημέρωσης του προστατευόμενου προσώπου (άρθρο 6 παράγραφοι 5 και 7)

Σύμφωνα με την οδηγία, όταν εκδίδεται εθνικό μέτρο προστασίας, η αρμόδια αρχή οφείλει να ενημερώσει το προστατευόμενο πρόσωπο για τη δυνατότητα να ζητήσει την έκδοση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας, σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται από το εθνικό του δίκαιο (άρθρο 6 παράγραφος 5).

Ορισμένα κράτη μέλη έχουν μεταφέρει την υποχρέωση αυτή επιβάλλοντας ρητή υποχρέωση στις αρμόδιες αρχές να ενημερώνουν σχετικά το προστατευόμενο πρόσωπο κατά την έκδοση εθνικού μέτρου προστασίας.

Επιπλέον, η οδηγία ορίζει ότι, αν απορριφθεί η αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας, η αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης πρέπει να ενημερώσει το προστατευόμενο πρόσωπο για όλα τα ένδικα μέσα (μέσα έννομης προστασίας) που διαθέτει βάσει του εθνικού του δικαίου κατά της απόφασης αυτής (άρθρο 6 παράγραφος 7).

Η υποχρέωση ενημέρωσης του προστατευόμενου προσώπου έχει μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο από τα κράτη μέλη με διαφορετικούς τρόπους. Σε αρκετά κράτη μέλη, η εθνική νομοθεσία υποχρεώνει την αρχή που απορρίπτει την αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας να ενημερώσει το προστατευόμενο πρόσωπο για τα διαθέσιμα ένδικα μέσα. Σε μικρό αριθμό κρατών μελών, η απόφαση απόρριψης της αίτησης έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας κοινοποιείται στο προστατευόμενο πρόσωπο ή το προστατευόμενο πρόσωπο ενημερώνεται για την απόφαση και τους λόγους της. Ωστόσο, δεν αναφέρεται σαφώς στις πράξεις μεταφοράς ότι το προστατευόμενο πρόσωπο ενημερώνεται επίσης για τα υφιστάμενα ένδικα μέσα.

Σε λίγα κράτη μέλη δεν εντοπίστηκε καμία διάταξη που να αφορά την ενημέρωση του προστατευόμενου προσώπου σχετικά με τα ένδικα μέσα.

3.4. Αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (άρθρο 9, άρθρο 10 και άρθρο 15)

3.4.1. Διαδικασία αναγνώρισης και έκδοσης (άρθρο 9 παράγραφοι 1-2)

Το κράτος εκτέλεσης, μόλις παραλάβει ευρωπαϊκή εντολή προστασίας, οφείλει αμελλητί να την αναγνωρίσει και να εκδώσει σχετικό μέτρο προστασίας που είναι διαθέσιμο βάσει του εθνικού του δικαίου σε παρόμοια περίπτωση (άρθρο 9 παράγραφοι 1 και 2). Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης έχει κάποια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τον καθορισμό του εν λόγω μέτρου.

Ο προαναφερόμενος μηχανισμός προσαρμογής είναι διαθέσιμος σε όλα σχεδόν τα κράτη μέλη. Μόνο ένα κράτος μέλος δεν έχει ενημερώσει την Επιτροπή σχετικά με τα εθνικά μέτρα που έλαβε για τη μεταφορά της διαδικασίας έκδοσης και αναγνώρισης ευρωπαϊκών εντολών προστασίας.

Στην εθνική νομοθεσία λίγων κρατών μελών αναφέρεται ρητά ότι το εκδιδόμενο μέτρο δεν μπορεί να είναι αυστηρότερο από το αρχικό μέτρο, ότι θα πρέπει να είναι ισοδύναμο ή ηπιότερο ή ότι τυχόν διαφορές θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη υπέρ του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο.

Σε ένα κράτος μέλος, η διάταξη μεταφοράς ορίζει ότι η αρχή εκτέλεσης, αν θεωρεί ότι το μέτρο προστασίας, όπως αποτυπώνεται στην ευρωπαϊκή εντολή προστασίας, δεν είναι επαρκές και κατάλληλο για την εξασφάλιση συνεχούς προστασίας, μπορεί να ζητήσει από δικαστικό όργανο τριμελούς σύνθεσης να προσαρμόσει το μέτρο ή να επιβάλει οποιοδήποτε άλλο μέτρο προβλέπεται στο εθνικό του δίκαιο.

Όσον αφορά τη διάρκεια του νέου μέτρου προστασίας, το εθνικό δίκαιο ενός κράτους μέλους επιτρέπει ρητά την έκδοση εθνικού μέτρου προστασίας της ίδιας διάρκειας με τη διάρκεια του μέτρου που εκδόθηκε στο κράτος έκδοσης. Σε δύο

άλλα κράτη μέλη το νέο μέτρο προστασίας δεν πρέπει να υπερβαίνει μια καθορισμένη διάρκεια: 180 ημέρες στο ένα από τα κράτη αυτά και ένα έτος στο άλλο.

3.4.2. Χρονοδιάγραμμα για την αναγνώριση και προτεραιότητα στην αναγνώριση (άρθρο 15)

Η οδηγία δεν προβλέπει υποχρεωτική προθεσμία για την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας ή για την έκδοση εθνικού μέτρου προστασίας βάσει ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Ωστόσο, λίγα κράτη μέλη έχουν θεσπίσει συγκεκριμένες προθεσμίες για την εκτέλεση των ευρωπαϊκών εντολών προστασίας, υποχρεώνοντας τις αρμόδιες αρχές τους να τις αναγνωρίζουν ή να λαμβάνουν άλλη απόφαση σχετικά με το μέτρο. Ανάλογα με το κράτος μέλος, η προθεσμία είναι 2 ημέρες, 3 ημέρες, 10 ημέρες, 15 ημέρες, 7 + 10 ημέρες ή 28 ημέρες. Τα εν λόγω κράτη μέλη έχουν θεσπίσει τη δυνατότητα παράτασης της προθεσμίας αν οι αρμόδιες αρχές τους πρέπει να συμβουλευτούν τις αρμόδιες αρχές του κράτους έκδοσης λόγω του γεγονότος ότι οι πληροφορίες που περιέχονται στην ευρωπαϊκή εντολή προστασίας είναι ελλιπείς (διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 9 παράγραφος 4).

Το άρθρο 15 της οδηγίας ορίζει ότι η ευρωπαϊκή εντολή προστασίας πρέπει να αναγνωρίζεται με την ίδια προτεραιότητα όπως ένα εθνικό μέτρο προστασίας σε παρόμοια υπόθεση. Λίγα κράτη μέλη έχουν μεταφέρει αυτολεξεί τη διατύπωση του άρθρου 15. Αρκετά κράτη μέλη απαιτούν η απόφαση σχετικά με την αναγνώριση να λαμβάνεται χωρίς καθυστέρηση, αμέσως ή επείγοντως.

3.4.3. Υποχρέωση ενημέρωσης του προστατευόμενου προσώπου, του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο και της αρμόδιας αρχής του κράτους έκδοσης για τα μέτρα που εκδόθηκαν και τις συνέπειες της παραβιάσής τους (άρθρο 9 παράγραφος 3)

Η οδηγία επιβάλλει στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης την υποχρέωση να ενημερώνει το προστατευόμενο πρόσωπο, το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο και την αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης για τα μέτρα που εκδίδει βάσει ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Πρέπει επίσης να τους ενημερώνει σχετικά με τις πιθανές έννομες συνέπειες (π.χ. κυρώσεις) που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο για την παραβίαση ενός τέτοιου μέτρου, και σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2.

Ο βαθμός μεταφοράς της εν λόγω υποχρέωσης στο εθνικό δίκαιο ποικίλλει μεταξύ των κρατών μελών. Τα περισσότερα έχουν μεταφέρει την υποχρέωση να παρέχουν πληροφορίες σχετικά με τα μέτρα που εκδίδονται βάσει ευρωπαϊκής εντολής προστασίας όσον αφορά και τα τρία μέρη. Αρκετά κράτη μέλη έχουν περιορίσει το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω υποχρέωσης και προβλέπουν την παροχή πληροφοριών μόνο:

- στο κράτος έκδοσης και στο πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο·
- στο προστατευόμενο πρόσωπο και στο πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο και, σε ορισμένα κράτη μέλη, επιπροσθέτως και στις αρχές που βρίσκονται κοντά στο προστατευόμενο πρόσωπο στο κράτος εκτέλεσης, όπως ο εισαγγελέας ή η αστυνομία·
- στην αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης, με την προσδοκία ότι οι αρμόδιες αρχές του θα διαβιβάσουν τις πληροφορίες στο προστατευόμενο πρόσωπο.

Σε λίγα κράτη μέλη, δεν κατέστη δυνατόν να εντοπιστούν οι σχετικές διατάξεις.

Επιπλέον, σε ορισμένα κράτη μέλη δεν παρέχονται πληροφορίες σχετικά με τις πιθανές έννομες συνέπειες της παραβίασης του μέτρου προστασίας που εκδόθηκε βάσει της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Ένα κράτος μέλος παρέχει αυτές τις πληροφορίες μόνο στο πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο και ένα άλλο μόνο στην αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης και στο πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο.

3.4.4. Λόγοι μη αναγνώρισης (άρθρο 10 παράγραφος 1)

Η οδηγία προβλέπει εννέα λόγους μη αναγνώρισης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (άρθρο 10 παράγραφος 1). Οι αρχές εκτέλεσης μπορούν να αρνηθούν την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας βάσει των λόγων αυτών. Αρκετά κράτη μέλη έχουν μεταφέρει τους λόγους στο εθνικό τους δίκαιο ως προαιρετικούς και ένα έχει θεσπίσει τους λόγους αυτούς ως υποχρεωτικούς. Σε λίγα άλλα κράτη μέλη, οι περισσότεροι λόγοι μη αναγνώρισης έχουν εισαχθεί ως υποχρεωτικοί και ένας μικρός αριθμός από αυτούς ως προαιρετικοί. Δύο κράτη μέλη έχουν χρησιμοποιήσει και τις δύο προσεγγίσεις (υποχρεωτική και προαιρετική) για τη μεταφορά αυτών των λόγων σχεδόν σε ίση βάση.

Λίγα άλλα κράτη μέλη έχουν μεταφέρει στο εθνικό τους δίκαιο τους περισσότερους λόγους μη αναγνώρισης (ως προαιρετικούς), αλλά ταυτόχρονα δεν έχουν εισαγάγει έναν από τους λόγους μη αναγνώρισης. Λίγα κράτη μέλη δεν μετέφεραν καθόλου στο εθνικό τους δίκαιο τους λόγους μη αναγνώρισης.

Αυτές οι προσεγγίσεις που ακολουθήθηκαν ως προς τη μεταφορά των σχετικών διατάξεων ενδέχεται να οδηγήσουν σε αποκλίσεις μεταξύ των διαφόρων έννομων τάξεων και να καταστήσουν την εφαρμογή της οδηγίας πιο δύσκολη στην πράξη.

Εκτός από τους λόγους μη αναγνώρισης που προβλέπονται στο άρθρο 10 της οδηγίας, λίγα κράτη μέλη θέσπισαν πρόσθετους λόγους μη αναγνώρισης των ευρωπαϊκών εντολών προστασίας στην εθνική τους νομοθεσία, οι οποίοι σχετίζονται με πιθανή παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο.

3.4.5. Υποχρεώσεις ενημέρωσης του προστατευόμενου προσώπου και του κράτους έκδοσης σχετικά με τη μη αναγνώριση της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (άρθρο 10 παράγραφος 2)

Η οδηγία επιβάλλει στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης που αρνείται την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας ορισμένες υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών. Η εν λόγω αρμόδια αρχή οφείλει να ενημερώσει χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση το κράτος έκδοσης και το προστατευόμενο πρόσωπο για την εν λόγω άρνηση και για τους λόγους της άρνησης. Σχεδόν όλα τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από την οδηγία έχουν μεταφέρει την υποχρέωση αυτή. Ωστόσο, σε λίγα κράτη μέλη οι διατάξεις μεταφοράς υποχρεώνουν τις αρμόδιες αρχές τους να ενημερώνουν μόνο το κράτος έκδοσης και όχι το προστατευόμενο πρόσωπο.

Επιπλέον, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης οφείλει να ενημερώνει, κατά περίπτωση, το προστατευόμενο πρόσωπο για τη δυνατότητα να ζητήσει την έκδοση

μέτρου προστασίας σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο. Ορισμένα κράτη μέλη έχουν μεταφέρει την υποχρέωση αυτή, αλλά αρκετά άλλα δεν την έχουν μεταφέρει.

Η οδηγία ορίζει ότι το προστατευόμενο πρόσωπο πρέπει επίσης να ενημερώνεται από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης σχετικά με τα τυχόν διαθέσιμα, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του εν λόγω κράτους, ένδικα μέσα κατά της απόφασης περί μη αναγνώρισης. Αρκετά κράτη μέλη δεν έχουν μεταφέρει την υποχρέωση αυτή.

3.5. Έκδοση μέτρων προστασίας βάσει ευρωπαϊκής εντολής προστασίας, παραβίαση των μέτρων και συνέπειες της παραβίασης, και υποχρέωση κοινοποίησης σε σχέση με την παραβίαση (άρθρο 11 και άρθρο 12)

3.5.1. Διαδικασίες έκδοσης και επιβολής των μέτρων προστασίας (άρθρο 11 παράγραφος 1)

Σύμφωνα με την οδηγία, το κράτος εκτέλεσης πρέπει να είναι αρμόδιο να εκδίδει και να επιβάλλει μέτρα προστασίας στο έδαφός του μετά την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας και οι σχετικές αποφάσεις διέπονται από το δίκαιο του κράτους αυτού (άρθρο 11 παράγραφος 1).

Σε όλα τα κράτη μέλη πλην ενός, η διάταξη μεταφοράς υπενθυμίζει ότι η έκδοση και η επιβολή μέτρων προστασίας διέπονται από το εθνικό δίκαιο. Ένα κράτος μέλος έχει διευκρινίσει ότι, όταν εκδίδεται εθνικό μέτρο προστασίας, απαιτείται ακρόαση του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο. Σε ένα άλλο κράτος μέλος, η ακρόαση αυτή είναι απαραίτητη, εκτός αν τόσο το προστατευόμενο πρόσωπο όσο και το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο συμφωνούν να ακολουθηθεί έγγραφη διαδικασία. Σε λίγα άλλα κράτη μέλη, πρέπει να διεξάγονται οι εν λόγω ακροάσεις, αν αυτό είναι δυνατόν. Υπάρχει επίσης ένα κράτος μέλος που προβλέπει ρητά στην πράξη μεταφοράς ότι η αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας και η έκδοση κατάλληλου μέτρου προστασίας πραγματοποιούνται χωρίς να προηγηθεί ακρόαση του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο.

Το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης πρέπει επίσης να εφαρμόζεται στα ένδικα μέσα κατά αποφάσεων που εκδίδονται στο κράτος αυτό σε σχέση με την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας (άρθρο 11 παράγραφος 1). Η οδηγία δεν προβλέπει αυτοτελές ένδικο μέσο για το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο, αν το εν λόγω πρόσωπο επιθυμεί να αμφισβητήσει το μέτρο προστασίας που εκδόθηκε στο κράτος εκτέλεσης. Ως προς το θέμα αυτό, η οδηγία αναφέρεται στις εθνικές διαδικασίες, αν υπάρχουν στην εθνική νομοθεσία του εν λόγω κράτους. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η οδηγία δεν προβλέπει υποχρέωση ενημέρωσης του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο για τα διαθέσιμα ένδικα μέσα.

Μικρός αριθμός κρατών μελών έχει προβλέψει ρητά στη νομοθεσία μεταφοράς ότι το πρόσωπο που προκαλεί κίνδυνο έχει το δικαίωμα να προσβάλει την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας και/ή την έκδοση εθνικού μέτρου προστασίας που βασίζεται σ' αυτήν. Τα διαθέσιμα μέσα έννομης προστασίας ποικίλλουν από την υποβολή αίτησης θεραπείας (με ή χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα) στην ίδια αρχή

που αναγνώρισε την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας και εξέδωσε το εθνικό μέτρο προστασίας έως την υποβολή προσφυγής σε ανώτερη αρχή για νομικούς ή πραγματικούς λόγους ή προκειμένου να αμφισβητηθεί το παραδεκτό της.

3.5.2. Συνέπειες σε περίπτωση παραβίασης του μέτρου προστασίας (άρθρο 11 παράγραφος 2)

Η οδηγία ασχολείται με κυρώσεις που επιβάλλονται και άλλες νομικές συνέπειες που προκύπτουν σε περίπτωση παραβίασης ενός ή περισσότερων μέτρων που λαμβάνει το κράτος εκτέλεσης μετά την αναγνώριση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (άρθρο 11 παράγραφος 2).

Η οδηγία επιτρέπει στο κράτος εκτέλεσης να επιβάλλει ποινικές κυρώσεις και να λαμβάνει οποιοδήποτε άλλο μέτρο ως συνέπεια της παραβίασης, αν η παραβίαση είναι αξιόποινη πράξη σύμφωνα με το δίκαιο του εν λόγω κράτους [άρθρο 11 παράγραφος 2 στοιχείο α)].

Το εν λόγω κράτος έχει επίσης τη δυνατότητα να λαμβάνει αποφάσεις μη ποινικού χαρακτήρα που έχουν σχέση με την παραβίαση [άρθρο 11 παράγραφος 2 στοιχείο β)] καθώς και κάθε επείγον και προσωρινό μέτρο ώστε να τερματιστεί η παραβίαση, εν αναμονή, κατά περίπτωση, μεταγενέστερης απόφασης του κράτους έκδοσης [άρθρο 11 παράγραφος 2 στοιχείο γ)].

Αρκετά κράτη μέλη έχουν μεταφέρει σχεδόν κατά γράμμα τις διατάξεις αυτές. Ορισμένα έχουν εξειδικεύσει στις διατάξεις μεταφοράς τους τις συνέπειες της μη συμμόρφωσης με το μέτρο που έλαβαν οι αρμόδιες αρχές τους στο πλαίσιο της αναγνώρισης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Η εθνική νομοθεσία μικρού αριθμού κρατών μελών προβλέπει φυλάκιση και/ή πρόστιμο σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με την υποχρέωση ή τις απαγορεύσεις που επιβάλλει η ευρωπαϊκή εντολή προστασίας. Δύο κράτη μέλη προβλέπουν μόνο οικονομικές κυρώσεις. Ορισμένα άλλα κάνουν λόγο για «ισχυρότερο» ή «αυστηρότερο» μέτρο ή για «άλλου είδους μέτρο προστασίας ή συνδρομής» από την αρμόδια δικαστική αρχή.

Σε μικρό αριθμό κρατών μελών δεν εντοπίστηκαν εθνικές διατάξεις μεταφοράς του άρθρου 11 παράγραφος 2 της οδηγίας.

3.5.3. Υποχρέωση κοινοποίησης στην αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης σε περίπτωση παραβίασης του μέτρου προστασίας (άρθρο 12)

Η οδηγία υποχρεώνει το κράτος εκτέλεσης να κοινοποιεί στο κράτος έκδοσης ή στο κράτος επιτήρησης⁸ οποιαδήποτε παραβίαση του μέτρου ή των μέτρων που λαμβάνονται βάσει ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (άρθρο 12). Σκοπός της εν λόγω κοινοποίησης είναι να δοθεί στην αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης η

⁸ Αυτό ισχύει σε περίπτωση απόφασης κατά την έννοια του άρθρου 2 της απόφασης-πλαίσιου 2008/947/ΔΕΥ σχετικά με μέτρα αναστολής και εναλλακτικές κυρώσεις ή απόφαση περί μέτρων επιτήρησης κατά την έννοια του άρθρου 4 της απόφασης-πλαίσιου 2009/829/ΔΕΥ.

δυνατότητα να αποφασίζει τάχιστα για τη δέουσα ενέργεια σε σχέση με το μέτρο προστασίας που επιβάλλεται στο κράτος αυτό κατά του προσώπου που προκαλεί κίνδυνο (αιτιολογική σκέψη 26).

Για τη διευκόλυνση της κοινοποίησης, η οδηγία παρέχει ενιαίο τυποποιημένο έντυπο στο παράρτημα II και υποχρεώνει την αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης να το χρησιμοποιεί (άρθρο 12). Το έντυπο πρέπει να περιέχει τυποποιημένες πληροφορίες για τα εμπλεκόμενα πρόσωπα, καθώς και λεπτομερή στοιχεία για την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας και για τις αρμόδιες αρχές.

Ένα κράτος μέλος δεν έχει μεταφέρει την υποχρέωση αυτή.

4. ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

Για να διευκολυνθεί η αξιολόγηση της εφαρμογής της, η οδηγία προβλέπει ότι τα κράτη μέλη πρέπει να κοινοποιούν στην Επιτροπή στοιχεία για την εφαρμογή των εθνικών διαδικασιών σχετικά με την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας, τουλάχιστον όσον αφορά τον αριθμό των ευρωπαϊκών εντολών προστασίας που ζητήθηκαν, εκδόθηκαν και/ή αναγνωρίστηκαν (άρθρο 22). Επιπλέον, τα κράτη μέλη καλούνται να παρέχουν και άλλα είδη δεδομένων, όπως, για παράδειγμα, τα είδη των σχετικών αξιόποινων πράξεων (αιτιολογική σκέψη 32).

Εστάλησαν στα κράτη μέλη δύο ερωτηματολόγια που ζητούσαν τις προαναφερόμενες πληροφορίες, αντίστοιχα, έως την 1η Σεπτεμβρίου 2017 (για τα έτη 2015 έως τα μέσα του 2017⁹) και έως τις 11 Μαρτίου 2019 (για τα έτη 2015-2018).

19 κράτη μέλη απάντησαν στο ερωτηματολόγιο που εστάλη το 2017 και/ή στο ερωτηματολόγιο που εστάλη το 2019. 3 κράτη μέλη από τα 19 απάντησαν μόνο στο ερωτηματολόγιο που εστάλη το 2017. Τα υπόλοιπα 16 κράτη μέλη υπέβαλαν επικαιροποιημένες πληροφορίες το 2019.

Τα στατιστικά στοιχεία που υποβλήθηκαν από τα κράτη μέλη και συγκεντρώθηκαν για τα έτη 2015-2018 καταγράφουν συνολικά 37 ευρωπαϊκές εντολές προστασίας. Σύμφωνα με τις απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο, οι περισσότερες ευρωπαϊκές εντολές προστασίας εκδόθηκαν από ένα και μόνο κράτος μέλος (27 από τις 37). Δύο άλλα κράτη μέλη ανέφεραν επίσης ότι έχουν εκδώσει ευρωπαϊκές εντολές προστασίας. Από τις διαθέσιμες πληροφορίες, μόνο 15 ευρωπαϊκές εντολές προστασίας αναγνωρίστηκαν και οδήγησαν στην έκδοση μέτρων προστασίας στο κράτος εκτέλεσης (4 το 2015, 5 το 2016, 3 το πρώτο εξάμηνο του 2017 και 3 την περίοδο 2017-2018). Τέλος, 10 κράτη μέλη ανέφεραν ότι δεν έχουν εκδώσει ούτε έχουν αναγνωρίσει ευρωπαϊκή εντολή προστασίας.

Λίγα κράτη μέλη διαθέτουν παραδείγματα ορθών πρακτικών όσον αφορά τα συστήματα διαχείρισης των υποθέσεων, ορισμένα από τα οποία περιλαμβάνουν την καταχώριση των ευρωπαϊκών εντολών προστασίας.

⁹ 30 Ιουνίου 2017.

5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Οι εθνικές διατάξεις εφαρμογής που κοινοποιήθηκαν από το σύνολο των 26 κρατών μελών τα οποία δεσμεύονται από την οδηγία φαίνονται γενικά ικανοποιητικές, ιδίως όσον αφορά τον μηχανισμό αναγνώρισης των ευρωπαϊκών εντολών προστασίας. Οι διατάξεις μεταφοράς της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο επαρκούν για να καταστήσουν δυνατή την έκδοση και την αναγνώριση ευρωπαϊκών εντολών προστασίας σε όλα τα κράτη μέλη, εκτός από ένα.

Ωστόσο, η ανάλυση της πρακτικής εφαρμογής της οδηγίας δείχνει ότι η οδηγία δεν έχει ακόμη αξιοποιηθεί πλήρως, όπως προκύπτει από τον χαμηλό αριθμό ευρωπαϊκών εντολών προστασίας που εκδόθηκαν και εκτελέστηκαν. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή, εκδόθηκαν μόνο 37 ευρωπαϊκές εντολές προστασίας και εκτελέστηκαν μόνο 15. Οι εθνικές αρχές που είναι αρμόδιες για την έκδοση ευρωπαϊκών εντολών προστασίας δεν γνωρίζουν πλήρως τις σχετικές δυνατότητες. Επιπλέον, τα πρόσωπα που χρήζουν προστασίας ενδέχεται να μην έχουν πλήρη επίγνωση της δυνατότητας υποβολής αίτησης για την έκδοση ευρωπαϊκής εντολής προστασίας.

Η εφαρμογή ορισμένων διατάξεων της οδηγίας, όπως η υποχρέωση ενημέρωσης, θα πρέπει να βελτιωθεί σε ορισμένα κράτη μέλη.

Ορισμένα κράτη μέλη δεν προβλέπουν κυρώσεις για παραβίαση μέτρου που εκδόθηκε στο πλαίσιο της αναγνώρισης ευρωπαϊκής εντολής προστασίας. Αυτό μπορεί να έχει αποτρεπτικό αποτέλεσμα όσον αφορά την πιθανή υποβολή αιτήσεων για το συγκεκριμένο είδος διασυνοριακής προστασίας.

Η μεγάλη ποικιλία των μέτρων προστασίας που διατίθενται στα κράτη μέλη (στο πλαίσιο αστικών, διοικητικών ή ποινικών διαδικασιών) μπορεί να είναι ένας άλλος λόγος για τον οποίο η ευρωπαϊκή εντολή προστασίας εξακολουθεί να υποχρησιμοποιείται.

Η Επιτροπή θα εξακολουθήσει να αξιολογεί τη συμμόρφωση των κρατών μελών με την οδηγία και θα λάβει τα κατάλληλα μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης με τις διατάξεις της σε όλη την Ένωση. Αν χρειαστεί, η Επιτροπή θα κινήσει διαδικασίες παράβασης κατά των κρατών μελών που δεν συμμορφώνονται με την οδηγία.

Ταυτόχρονα, η Επιτροπή συνεργάζεται στενά με τα κράτη μέλη για την αντιμετώπιση των δυσκολιών στην εφαρμογή της οδηγίας. Ειδικότερα, η Επιτροπή προωθεί, ιδίως μέσω χρηματοδοτικής στήριξης, την αποτελεσματική εφαρμογή των εθνικών εντολών προστασίας, αυξάνοντας την ευαισθητοποίηση και τονίζοντας την ανάγκη κατάρτισης των επαγγελματιών σχετικά με τη διαθεσιμότητα της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας¹⁰.

¹⁰ Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 1382/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2013, για τη θέσπιση του Προγράμματος «Δικαιοσύνη», για την περίοδο 2014-2020, ΕΕ L 354 της 28.12.2013, σ. 73-83.

